

A FA

Dévényi Erika

Büszkén magasodik az a fa, amely én vagyok
Elég ha vizet kapok és a nap rám ragyog
Gőgös vagyok, kevély és szívtelen
Azt akarom, hogy a szél vagy a nap csak az enyém legyen

Választanom kell hát, melyik a fontosabb
Az esőt fakasztó szél, vagy a meleg nap
A szél kéjjel hívott, légy életem része
A nap csak csendben nézett, de én nem vettem észre

A széllel a kéj milyen mámorító
A nap melege pedig csak izzasztó
Végül úgy döntök a szél kell nekem
A napot pedig ezentúl megvetem

Élvezem ahogy a szél játszik velem
Felkapva levelem az égig emel
A nagy forróságban körültáncol engem
A napot elfújja, távol tartja tőlem

De aztán a szélben csalatkoznom kellett
Tomboló vihart hozott tápláló víz helyett
Áztam, fáztam, ágaim letörtek
A jég szilánkjai mérgesen gyötörtek

Hívtam a napot, gyere vissza hozzám
A sugaraidat újra fordítsd rám
De a nap messze volt, nem hallotta szavam
Nagy szomorúságomban magamra maradtam

Magamba nézve elgondolkodtam
Eddigi életemben rossz úton jártam
Akármit tettem, akármit akartam
Mindig csak egyre, magamra gondoltam

Rá kellett jönnöm, bűnben éltem eddig
Így nem juthatok el soha a mennyekig
Hiába magasodnak felfelé ágaim
Szeretet nélkül kihunynak álmaim

Akkor aztán újra, csendben, szelíden
A napot szólítottam, hogy vezessen engem
Éltem kárhozat volt, de most újjászülettem
Töltse be a szívem, meleg szeretettel

Megbocsátó napom ott termett előttem
Nem mondott semmit, de most már értettem
Bűneim gyökerét meggyógyította
Életem értelmét így megmutatta

Így lett belőlem csodálatos fa
Amelynek gyökerét a szeretet táplálja
Visszajött a szél is, de már csak mosolygott
Láttam akkor rajta, hogy elgondolkozott